

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 239/2022-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov o návrhu navrhovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokátom, Vajnorská 20, Bratislava, proti rozhodnutiu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/318/21/K z 26. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/318/21/K z 26. januára 2022 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh navrhovateľky a skutkový stav veci

1. Navrhovateľka sa návrhom doručeným ústavnému súdu 6. apríla 2022 v znení jeho doplnenia doručeného 7. apríla 2022 domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej aj „výbor“) č. VP/318/21/K z 26. januára 2022 vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Žiada zrušiť napadnuté rozhodnutie a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že uznesením výboru č. 1068 z 21. septembra 2021 (ďalej len „uznesenie o začatí konania“) sa začalo proti verejnej funkcionárke – navrhovateľke ako členke dozornej rady [REDAKOVANÉ] konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“). Navrhovateľka sa k uzneseniu o začatí konania vyjadrila listom z 28. októbra 2021.

3. Vo veci navrhovateľky výbor rozhodol napadnutým rozhodnutím z 26. januára 2022 tak, že navrhovateľka, členka dozornej rady [REDAKOVANÉ] tým, že nepodala oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len

„oznámenie“) v lehote ustanovenej v ústavnom zákone, porušila povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona (v zmysle napadnutého rozhodnutia bola navrhovateľka menovaná do verejnej funkcie 21. júla 2021; oznámenie mala podať do 20. augusta 2021, avšak podala ho 6. decembra 2021), za čo jej výbor s poukazom na čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 17 ústavného zákona uložil pokutu v sume 1 133 eur.

II.

Argumentácia navrhovateľky

4. Proti napadnutému rozhodnutiu podala navrhovateľka tento návrh, v ktorom argumentuje:

a) výbor sa dopustil porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) tým, že ako orgán, ktorý rozhoduje o porušení povinnosti podať oznámenie v lehote podľa ústavného zákona, rozhoduje v jednotlivých prípadoch za tej istej skutkovej a právnej situácie rozdielne;

b) poukazuje na vyjadrenia v publikovanom článku z 28. januára 2022 (bližšie špecifikované v návrhu, pozn.), v nadväznosti na čo uvádza, že členovia výboru si museli byť a sú si vedomí, že „*selektívne rozhodujú pri ukladaní pokuty za nedbalosť*“. Poukazuje pritom aj na svoju argumentáciu prezentovanú v stanovisku k uzneseniu o začatí konania z 28. októbra 2021;

c) selekcia výboru pri rozhodovaní spočíva v tom, že niektorým verejným funkcionárom sa pokuta uloží a iným neuloží, hoci ich nesplnenie povinnosti „*má ten istý alebo obdobný skutkový základ*“.

5. Navrhovateľka s poukazom na vyjadrenia v dotknutom článku z 28. januára 2022 tvrdí, že jej návrh je opodstatnený; v jej prípade došlo k priamej diskriminácii podľa § 2a ods. 2 v spojení s § 6 ods. 2 písm. b) zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“), ako aj k nedodržaniu zásady rovnakého zaobchádzania.

III.

Vyjadrenie výboru a replika navrhovateľky

III.1. Vyjadrenie výboru:

6. Výbor sa prostredníctvom svojho predsedu podaním č. VP/318/201/K z 13. mája 2022 vyjadril osobitne k jednotlivým tvrdeniam navrhovateľky. Vo vzťahu k jej námietke o rozdielnom prístupe v posudzovaní jednotlivých prípadov poukázal na konkrétne časti odôvodnení (vymedzené vo vyjadrení výboru, pozn.) skorších rozhodnutí ústavného súdu vydaných v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 151/2022, I. ÚS 143/2022 a I. ÚS 134/2022. V nadväznosti na ne uviedol, že výbor rozhodol na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci s tým, že navrhovateľka preukázateľne nesplnila povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

7. K namietanej diskriminácii uviedol, že nepodanie oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nie je možné subsumovať pod ustanovenia antidiskriminačného zákona, ktorý vymedzuje základné definičné znaky diskriminácie, ktoré musia byť naplnené kumulatívne, aby bolo možné menej priaznivé zaobchádzanie považovať za diskriminačné. Výbor poukázal na tri takéto znaky, ktorými sú a) oblasť právnych vzťahov spadajúca pod § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona, b) zákonom

chránený dôvod diskriminácie podľa § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona a c) jedna z foriem diskriminácie podľa § 2a antidiskriminačného zákona. Následne konštatoval, že tieto znaky nie sú v prípade navrhovateľky naplnené, keďže z jej návrhu nie je zrejmý chránený dôvod diskriminácie, v jej prípade sa dôvod nerovného zaobchádzania mal týkať výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania, pričom navrhovateľka nie je v pracovnom, resp. ani v inom obdobnom vzťahu k výboru. S poukazom na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie rezumoval, že výkon členstva v dozornej rade nespadá pod tzv. pracovnoprávny vzťah.

8. Výbor následne poukázal aj na rozhodnutie ústavného súdu č. k. I. ÚS 331/2021-28 z 9. novembra 2021, vo vzťahu k čomu uviedol, že navrhovateľkin návrh obsahuje formálne nedostatky, keďže z neho nie je zrejmé vymedzenie „chráneného diskriminačného dôvodu“, ako ani oblasti, v ktorej malo dôjsť k nerovnému zaobchádzaniu s verejným funkcionárom v zmysle antidiskriminačného zákona.

III.2. Replika navrhovateľky:

9. K vyjadreniu výboru zaujala na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj navrhovateľka. Zotrvala pritom na svojej doterajšej argumentácii prezentovanej v obsahu svojho návrhu. Nad rámec tvrdení v ňom obsiahnutých uviedla, že svoju námietku týkajúcu sa priamej diskriminácie „*upresňuje*“ tak, že v jej prípade došlo k diskriminácii podľa § 2a ods. 2 v spojení s § 6 ods. 1 a 2 písm. a) antidiskriminačného zákona a v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, ktorý ma charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, pričom aj výbor je viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy.

10. Navrhovateľka ďalej uviedla, že povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona si splnila listom z 28. októbra 2021, ktorý si výbor prevzal 3. novembra 2021, a to v rámci jej prebiehajúceho výkonu funkcie. Zároveň konštatovala splnenie ďalšej svojej povinnosti, keď sa v lehote desať dní vyjadrila k uzneseniu o začatí konania z 21. septembra 2021. Poukázala aj na jej komunikáciu s pracovníčkou výboru, ktorá ju podľa jej tvrdenia telefonicky kontaktovala v období „*medzi 3.11.2021 a 6.12.2021*“ s tým, že predmetné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona má podať na príslušnom tlačíve zverejnenom na webovej stránke Národnej rady Slovenskej republiky. Navrhovateľka uviedla, že predmetné tlačivo následne predložila výboru, ktorý si ho prevzal 8. decembra 2021, čím boli všetky písomnosti podané, zaslané a telefonicky aj odkomunikované.

11. V rámci repliky sa navrhovateľka vyjadrila aj k výške uloženej pokuty, keď uviedla, že výbor nezisťoval reálnu výšku sumy, ktorú poberala za výkon verejnej funkcie, ale vychádzal z priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok. Uviedla, že nebol nijako do úvahy vzatý nízky plat žien, ale celkový priemer „*všetkých platov (mužov aj žien)*“. Navrhovateľka uviedla sumu, ktorú poberala ako verejná funkcionárka a v nadväznosti na v tomto bode popísané skutočnosti konštatovala jej diskrimináciu. Za diskriminačné považuje aj to, že pokuta, ktorá jej bola uložená, je vyššia, ako jedna dvanástina jej ročného príjmu z titulu verejnej funkcie, ktorú podľa jej tvrdenia bolo možné zistiť už ku dňu rozhodovania výboru.

12. V závere návrhovateľka uviedla, že tvrdenie výboru o tom, že nepodanie oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nie je možné subsumovať pod ustanovenia antidiskriminačného zákona, je účelové, keďže tento sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci.

IV.

Preskúmanie napadnutého rozhodnutia

13. Podstatou návrhu návrhovateľky je tvrdenie o porušení jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozdielnym prístupom výboru ako orgánu, ktorý rozhoduje o porušení povinnosti podať oznámenie v lehote podľa ústavného zákona, a to v skutkovo a právne rovnakých situáciách, čo považuje za diskriminačné.

14. Ústavný súd v súvislosti s konaniami vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu stabilne judikuje, že zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (m. m. IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014). Nenaplnenie ústavného zákona, resp. skutočnosť, že návrhovateľ porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z ústavného zákona, predstavuje dostatočný a relevantný základ na záver odporcu o porušení ústavného zákona a uložení pokuty podľa ústavného zákona (m. m. I. ÚS 134/2022).

15. Ústavný súd dopĺňa, že postup a rozhodnutie orgánu verejnej moci (v posudzovanom prípade výboru), ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy alebo hmotnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (m. m. II. ÚS 771/2014), a teda ani porušovanie iných ustanovení ústavy, príp. ústavných zákonov.

16. Ústavný súd tiež judikoval, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov leží dôkazné bremeno primárne na dotknutom verejnom funkcionárovi (navrhovateľovi), ktorý, aby bol v konaní pred ústavným súdom úspešný, musí preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z tohto ústavného zákona neporušil, a preto nebol dôvod, aby bol sankcionovaný napadnutým rozhodnutím, ktorého súčasťou je spravidla aj pokuta (II. ÚS 125/2016, II. ÚS 787/2016, III. ÚS 632/2017, II. ÚS 183/2021).

17. V tomto kontexte ústavný súd v prvom rade uvádza, že návrhovateľka v návrhu žiadnym relevantným spôsobom napadnuté rozhodnutie v časti odôvodnenia o porušení jej povinnosti vyplývajúcej z ústavného zákona nespochybnila. V návrhu ani nenamietala, že by si povinnosť, pre ktorú jej bola uložená pokuta, riadne a včas splnila. Práve naopak, poukázala v ňom na svoje vyjadrenie z 28. októbra 2021, ktorým sa vyjadrila k uzneseniu o začatí konania z 21. septembra 2021, v ktorom sama uviedla: „*Povinnosť oznámenia o svojich majetkových pomeroch a následne podanie som v lehote 30 dni nestihla, avšak v priebehu tejto verejnej funkcie a počas jeho výkonu toto písomne oznámenie resp. moje vyhlásenie po skompletizovaní mojich osobných dokladov*

zasielam/podávam formou môjho písomného vyhlásenia, ktoré je osvedčené dňa 28.10.2021, a ktoré takto predkladám Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií.“ (predmetné vyjadrenie priložila aj k replike, pozn.). Vo veci navrhovateľky teda nebolo porušenie povinnosti podľa ústavného zákona spornou skutočnosťou ani v priebehu dotknutého konania, pričom uvedené nevyplýva ani z obsahu jej návrhu.

18. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia výboru vyplýva, že navrhovateľka bola do funkcie menovaná 21. júla 2021, čo sama potvrdila v prílohe k vyjadreniu z 28. októbra 2021, pričom oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nepodala v ústavným zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľka aj v replike k vyjadreniu výboru poukázala na to, že si svoju povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona splnila tým, že ho priložila k listu z 28. októbra 2021, avšak nie na formulári stanovenom ústavným zákonom. Ten výboru podľa vlastného tvrdenia doručila až v decembri 2021. Už len z uvedených tvrdení (a zároveň aj z napadnutého rozhodnutia, pozn.) je zrejmé, že navrhovateľka si svoju povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nespĺnila predovšetkým včas. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je možné bez ďalšieho prisvedčiť jej tvrdeniu prezentovanému v replike (na rozdiel od argumentácie uplatnenej v samotnom návrhu, pozn.) o tom, že svoju povinnosť v zmysle ústavného zákona si splnila. Z dôvodu komplexnosti ústavný súd dodáva, že navrhovateľka a výbor sa rozchádzajú v tvrdeniach o (definitívnom) termíne oneskoreného doručenia oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, čo však nebolo predmetom dôvodov a rozsahu navrhovateľkou uplatnených námietok proti napadnutému rozhodnutiu, a teda bolo mimo rámec prieskumnej právomoci ústavného súdu. Na druhej strane však ústavný súd uvádza, že ani prípadné posúdenie tejto spornej otázky by nič nemenilo na závere výboru o nesplnení si povinnosti navrhovateľky podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

19. K ďalšiemu tvrdeniu navrhovateľky, ktoré uviedla v už citovanom vyjadrení, že povinnosť spojenú s výkonom verejnej funkcie si „nevšímala“, ústavný súd uvádza, že predmetné tvrdenie nemôže zvrátiť porušenie povinnosti zo strany navrhovateľky. Ústavný súd opakovane judikuje, že verejný funkcionár má poznať obsah ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a postupovať podľa neho (m. m. II. ÚS 101/07, I. ÚS 134/2022).

20. Navrhovateľka v návrhu uplatňuje vo svojej podstate jednu základnú námietku spočívajúcu v tvrdení o rozdielnom prístupe výboru pri posudzovaní jednotlivých prípadov, pri ktorých za tej istej skutkovej a právnej situácie rozhoduje rozdielne (predmetné prípady ďalej neboli špecifikované, pozn.), čo podporila poukazom na publikovaný článok z roku 2022 (špecifikovaný a sčasti citovaný v samotnom návrhu, pozn.). V nadväznosti na uvedenú námietku uviedla, že v jej prípade došlo k priamej diskriminácii podľa § 2a ods. 2 v spojení s § 6 ods. 2 písm. b) antidiskriminačného zákona a nedodržaniu zásady rovnakého zaobchádzania. V replike následne skonštatovala, že svoju argumentáciu upresňuje, avšak faktom je, že svoje tvrdenia modifikovala do tej miery, že v replike prezentovala tvrdenie o porušení § 2a ods. 2 v spojení s § 6 ods. 1 a 2 písm. a) antidiskriminačného zákona a v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy.

21. Ústavný súd bez toho, aby zaujímal meritórne stanovisko k otázke, či tak mohol výbor vo veci iných verejných funkcionárov (ktorí neboli vo veci špecifikovaní, pozn.) postupovať a rozhodnúť, opakuje, že zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona. Nenaplnenie ústavného zákona, resp. skutočnosť,

že navrhovateľka porušila svoju povinnosť vyplývajúcu z ústavného zákona, predstavuje dostatočný a relevantný základ na záver odporcu o porušení ústavného zákona a uložení pokuty podľa ústavného zákona (m. m. I. ÚS 331/2021). Argumentácia navrhovateľky o porušení zásady rovnosti výborom tým, že v inej rovnakej veci rozhodol o „neuložení pokuty“, je irelevantná pre posúdenie aktuálne namietanej veci, keďže nepreukazuje, že navrhovateľka neporušila povinnosť uloženú čl. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, o ktorú v rámci konania o ochrane verejného záujmu ide (m. m. IV. ÚS 716/2013).

22. K predmetnej námietke ústavný súd tiež dopĺňa, že navrhovateľka vo svojom návrhu relevantne neoznačila niektorý zo zakázaných diskriminačných dôvodov (čl. 12 ods. 2 ústavy), na ktorých by jej „diskriminácia“ bola založená, a týmto smerom ani nerozvíjala svoju ústavnoprávnu argumentáciu. Úlohou ústavného súdu pri podaní námietky diskriminácie totiž nie je vyhľadávať a určovať prípadný diskriminačný dôvod, ktorý by v danej veci mohol byť relevantný. Tento navrhovateľka naznačila v replike len v súvislosti s výškou stanovenej pokuty, k čomu sa ústavný súd vyjadruje v bode 24 až 26 tohto uznesenia.

23. Ústavný súd konštatuje, že prípadné odlišné rozhodnutie výboru na podklade rovnakých alebo obdobných skutkových okolností prípadu iného verejného funkcionára (navrhovateľka nepristúpila k popisu obdobných prípadov, na ktoré týmto spôsobom odkazuje, pozn.) môže nastolovať otázky týkajúce sa rovnosti prístupu výboru k posudzovaniu pochybení verejných funkcionárov, to ale nemá žiaden dopad na dokazovaním ustálený a aj samotnou navrhovateľkou potvrdený fakt, že potrebné oznámenie včas nepodalala, a tak porušila čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (čo bolo konštatované a odôvodnené v napadnutom rozhodnutí). Napriek uvedenému ústavný súd považuje za potrebné konštatovať (ako to urobil už vo viacerých predchádzajúcich rozhodnutiach, pozn.), že prípadná rozdielna prax výboru, ktorou argumentuje navrhovateľka, vo všeobecnosti jednoznačne neprispieva k posilňovaniu dôvery občanov (verejnosti) v právny štát.

24. Vo vzťahu k navrhovateľkiným námietkam uplatneným v replike v súvislosti s výškou pokuty (bod 11 tohto uznesenia, pozn.) ústavný súd uvádza, že pokuta za nesplnenie povinnosti verejného funkcionára podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona bola navrhovateľke uložená podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 17 ústavného zákona v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Podľa čl. 9 ods. 17 ústavného zákona v prípade, ak mesačný plat verejného funkcionára, voči ktorému vedie konanie orgán uvedený v čl. 9 ods. 1 písm. a), je nižší ako priemerná mesačná nominálna mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, pri výpočte sumy podľa odseku 10 sa za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok.

25. Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľka v roku rozhodnom na účel výpočtu pokuty (2020) nepoberala za výkon verejnej funkcie žiadny príjem (čo napokon sama potvrdila aj v rámci argumentácie vyplývajúcej z repliky, pozn.). Výbor tak pri výpočte výšky pokuty postupoval správne v zmysle uvedeného čl. 9 ods. 17 ústavného zákona, čo aj relevantne odôvodnil. Nemožno teda prisvedčiť navrhovateľkinej argumentácii, že uloženie pokuty je v tomto zmysle diskriminačné, keďže jej uložená pokuta je vyššia ako je jedna dvanástina jej ročného príjmu z titulu funkcie verejného funkcionára.

26. Napokon navrhovateľka poukázala aj na sumu, ktorú poberala ako verejná funkcionárka, pričom s poukazom na rozdiely v platovom ohodnotení medzi mužmi a ženami konštatovala jej diskrimináciu. V nadväznosti na spôsob argumentácie navrhovateľky ústavný súd uvádza, že pokiaľ bola navrhovateľke uložená pokuta v súlade s ustanoveniami ústavného zákona, konkrétne s jeho čl. 9 ods. 17 (pozri bod 25 tohto uznesenia, pozn.), nemá predmetná námietka žiadnu relevanciu, pričom smeruje predovšetkým proti spôsobu ukladania pokút a v nadväznosti na to proti legislatívnej kvalite ústavného zákona, ktorú ústavný súd v tomto type konania neposudzuje.

27. K tvrdeniam navrhovateľky o jej komunikácii s príslušnou pracovníčkou výboru (bod 10 tohto uznesenia, pozn.) ústavný súd uvádza, že aj v prípade pravdivosti jej tvrdení by nebolo možné konštatovať iný záver ako ten, ktorý vo veci navrhovateľky urobil výbor, keďže v tom čase (v čase tvrdenej komunikácie, pozn.) už navrhovateľke uplynula ústavným zákonom stanovená lehota na podanie predmetného oznámenia.

28. Ústavný súd, reflektujúc povahu argumentácie navrhovateľky, podobne ako to urobil už v skôr vydaných rozhodnutiach, opätovne dodáva, že si v rámci svojej rozhodovacej činnosti založenej na ústavnom zákone uvedomuje čoraz naliehavjšie jeho nedostatky vyžadujúce vstup ústavodarného orgánu do normatívneho textu. Pokiaľ však k zásahu pozitívneho normotvorcu nedôjde, zostáva úlohou ústavného súdu uplatňovať účinný text ústavného zákona v prvom rade v súlade s jeho účelom, pri súčasnom dôslednom rešpekte k hodnotám a princípom, na ktorých je vybudovaný ústavný systém Slovenskej republiky.

29. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd v súlade s § 239 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov napadnuté rozhodnutie výboru potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Miloš Maďar
predseda senátu